

ונהנים ממה שיש לכם כאן" אמרה האוזה האפורה הזקנה, שנהגה להטיל ביצים תחת הסככה, ושאף פעם לא הוציאה את מקורה מחוץ לפשפש של הגן. אבל לא, החזירים ייצאו לעולם הרחב "כי" הם אמרו "אם נישאר בבית בגלל הנדנוד של אלה כאן, לא נשיג אף פעם את הבלוטים הטובים ביותר". ובתבן הזה היה באמת יותר מאשר גרגיר חיטה אחד של אמת, תהיו בטוחים.

*

והם יצאו ליער.

הם חיפשו בלוטים כאן והם חיפשו בלוטים שם ובסוף החזיר הקטן ביותר שביניהם פגש את הענק, הגדול והמרושע.

"אהא" אמר הענק הגדול והמרושע "הנה חזיר נחמד, קטן ושמן שעליו חיכיתי, זה כבר ימים רבים, בשביל ארוחת הערב שלי. אז בוא אתי עכשיו."

"או, אדוני הענק" צייץ החזיר הקטן ביותר מבין השלושה, בקולו הדקיק ביותר "או, אדוני הענק, אל תאכל אותי! יש חזיר גדול יותר ממני, והוא בוודאי יגיע בקרוב."

שלושה חזירים קטנים וענק

מתוך "השעון המופלא" ה.פייל

היו פעם שלושה חזירים קטנים, חמודים ושמנים. אחד היה קטן, שני היה יותר קטן ושלישי היה הקטן ביותר. שלושת החזירים רצו לצאת ליער כדי לאסוף שם בלוטים, כי שם היו בלוטים טובים יותר מאשר בחווה. "ענק גדול חי שם ביער" אמר להם התרנגול שבחצר החווה.

"והוא יאכל אתכם עם עצמותיכם" אמרה התרנגולת המנומרת.

"וזה יהיה הסוף שלכם" אמר הברווז השחור. "אילו הייתם יודעים מה זה טוב, הייתם נשארים בבית

הו! כמה חבל. אז אם הוא יחכה כמה רגעים, החזיר הגדול שבין שלושתם ירוץ הביתה, ויביא אחד. ואז הכל יהיה כמו שצריך.
כן, הענק היה מוכן לחכות. והחזיר הקטן רץ משם

והענק שחרר את החזיר הקטן ביותר, כי העדיף באמת חזיר יותר גדול, אם יוכל להשיג כזה.
ובאמת בא החזיר הקטן השני. "אהא!" אמר הענק הגדול והמרושע "חיכיתי לחזיר נחמד כזה במשך הרבה ימים, כדי לעשותו לארוחת הערב שלי. אז בוא עכשיו אתי."
"או, אדוני הענק" אמר החזיר הבינוני בקולו הבינוני "אל תיקח אותי לארוחת הערב שלך. ישנו חזיר גדול ממני והוא יבוא עוד מעט. רק חכה לו קצת."
הענק הסתפק בכך והוא חיכה עד שהגיע באמת החזיר הגדול מבין שלושת החזירים הקטנים.
"עכשיו" אמר הענק הגדול והמרושע "לא אחכה יותר, כי אתה בדיוק החזיר שיתאים לארוחת הערב שלי. אז אתה תבוא עכשיו אתי."
אבל החזיר הגדול משלושתם היה מתוחכם, תהיו בטוחים בכך. "טוב" אמר "אם אני הנעל שמתאימה לרגל, הרי אין טעם לחפש אחרת. אבל האם יש לך תפוח צלוי כדי לשים אותו לפה שלי, כשתבשל אותי? כי הרי עוד אף אחד לא שמע על חזיר קטן שהובא לשולחן בלי תפוח צלוי בפיו."
לא, לענק לא היה תפוח צלוי.

"ועכשיו" אמרו התרנגול והתרנגולת המנומרת והברווז השחור והאווזה הזקנה האפורה שמטילה את ביציה תחת הסככה ומעולם לא יצאה מעבר לפשפש של הגן "ועכשיו אולי לא תצאו יותר לעולם הרחב ובין הענקים. האם אין מספיק בלוטים בבית?"

*

אולי יש, אבל שלושת החזירים הקטנים לא חשבו כך. "תראו" אמר הקטן ביותר מבין השלושה "מי שמפחד ממים אף פעם לא ידוג דגים. אני, בכל אופן, אצא כדי לאסוף כמה בלוטים." והוא יצא ליער ומצא שם בלוטים כפי שרצה. אבל את מי הוא פגש בדרך חזרה הביתה אם לא את הענק הגדול והרשע.

"אהא" אמר הענק "זה אתה?" כן, זה הוא ולא אחר, אבל אולי הענק ראה את שלושת הבחורים שמסתובבים שם ביער? לא, הענק לא פגש היום את אף אחד. "וי, וי" אמר החזיר הקטן ביותר "כמה חבל, כי שלושת הבחורים הם שלושה שודדים מנוולים, והם בדיוק היום טמנו שק גדול מלא כסף, שם למעלה בחור שבעץ ההוא.

והענק התיישב על אבן וחיכה לו. הוא חיכה וחיכה עוד אבל באותו היום לא ראה אפילו זיף אחד מהחזיר הקטן הזה, כפי שבוודאי יכולתם לנחש.

תוכלו לנחש איך זקף הענק את אוזניו כששמע זאת ואיך עיניו נפתחו כמו צלחות גדולות. "חכה לי כאן" אמר לחזיר הקטן ביותר "ואני תכף ארד" והוא הניח את מעילו על הארץ וטיפס על העץ, כי הוא באמת התכוון למצוא את שק הכסף שם. "מצאת את החור?" שאל החזיר הקטן ביותר משלושתם.

כן, הענק מצא את החור. "ומצאת את הכסף?" שאל שוב החזיר הקטן. לא, הענק לא מצא כל כסף. "אז שלום" אמר הקטן שבין שלושת החזירים הקטנים. הוא מיהר הביתה והשאיר את הענק למעלה על העץ, שירד, מתי שרק ירצה. "אז לפחות עכשיו לא תצאו יותר ליער" אמרו התרנגול, התרנגולת המנומרת, הברווז השחור והאווזה האפורה. טוב, קשה יהיה לדעת מה יעשו שלושת החזירים הקטנים. צריך לחכות ולראות.

* יום אחד היה זה החזיר הבינוני שהחליט לצאת ליער, כי גם הוא רצה לטעום מהבלוטים ששם. לכן הוא יצא ליער ואכל בלוטים כמה שרק רצה. ואז בא

הענק. "אהא!" אמר "עכשיו תפסתי אתך על בטוח." אבל החזיר הבינוני רק עמד והסתכל בהקשבה גדולה על סלע גדול שלפניו. "ש-ש-ש" אמר "אל תדבר ואל תטריד אותי עכשיו!" משהו כזה! זה התחיל להיות מעניין לענק. ומדוע לא לדבר עכשיו אל החזיר הבינוני? זה מה שהענק רצה לדעת.

אא, החזיר הבינוני הסתכל עכשיו על מה שקורה שם תחת הסלע הגדול, כי הוא ראה שהננסים מבשלים שם בירה ושיש עכשיו שם בירה יותר מאשר שלושים ושבעה איש יוכלו לשתות. אא, את זה גם הענק היה רוצה לראות. "אא" אמר החזיר הבינוני "זה פשוט מאוד. רק קח קצת עלים מהשיח הזה שם, שפשף בעלים אלה את עיניך, עצום אותן חזק וספור עד חמישים. טוב, הענק ינסה. הוא אסף חופן עלים ושפשף בהם את עיניו, בדיוק כפי שהחזיר הבינוני אמר לו. "אתה מוכן?" שאל החזיר הבינוני. כן, הענק היה מוכן. "אז עצום את עיניך ותתחיל לספור" אמר החזיר הבינוני.

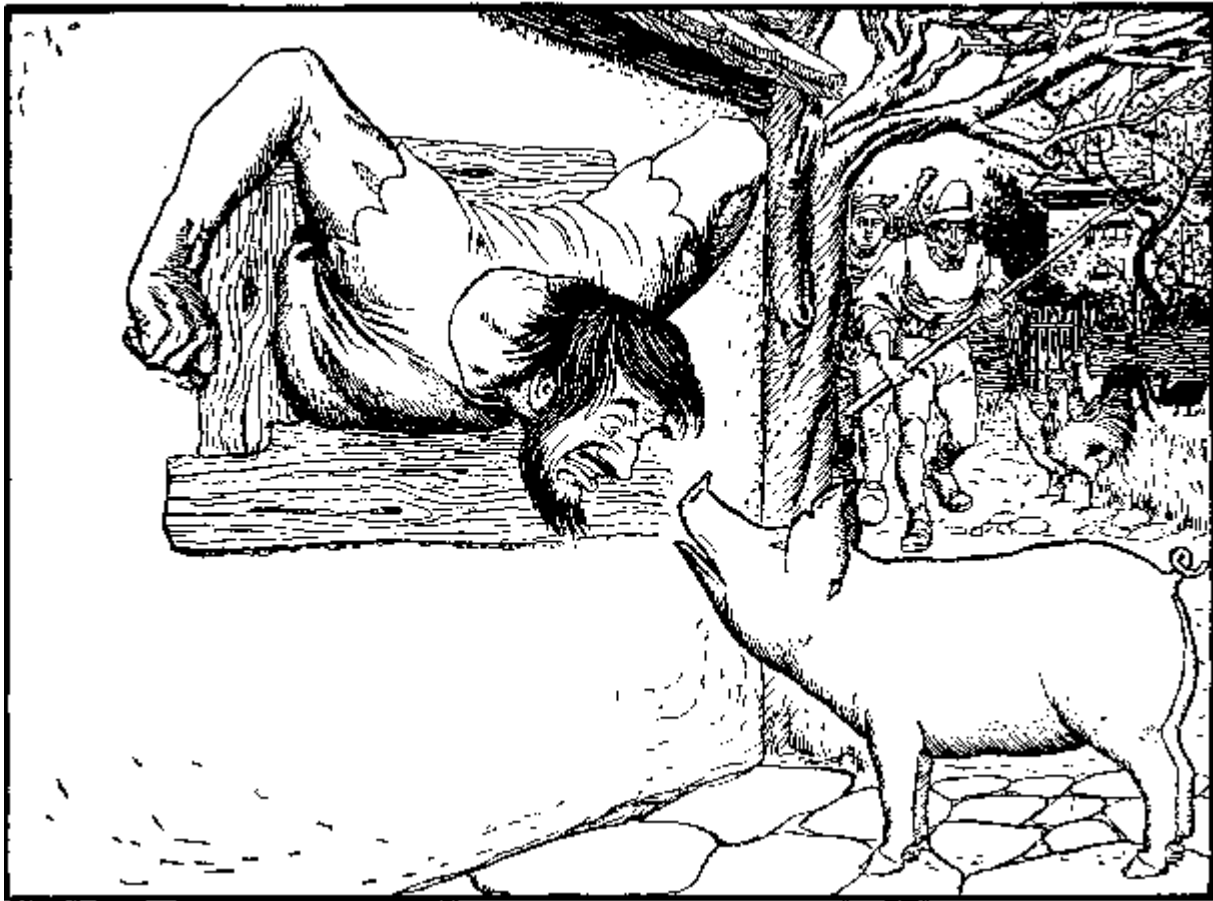
ועכשיו החזיר הגדול שבין שלושתם התחיל לדבר על כך שיצא ליער ויחפש בלוטים. "מוטב שתישאר בבית. לא כדאי לנסות יותר מדי. קנקן שהולך יותר מדי פעמים לבאר, נשבר בסוף" זה מה שאמרו התרנגול, התרנגולת המנומרת, הברווז השחור והאווזה האפורה. והם חשבו את עצמם חכמים מאוד כשדיברו כך.

אבל לא. אם החזיר הקטן רוצה ללכת ליער, החזיר הקטן ילך ליער, ענק או לא ענק. והלך. אחרי שאכל את כל הבלוטים שרק רצה הוא התחיל לחשוב על חזרה הביתה, אבל בדיוק אז בא הענק. "אהא" הוא אמר "אנו נפגשים שוב. נכון?" "נכון" ענה החזיר הגדול בין שלושתם "נפגשים שוב. ורציתי גם לומר לך כי לא מצאתי תפוח צלוי בבית, ולכן לא חזרתי אליך." כן, כן, כל זה יפה מאוד, אבל עכשיו נסיים את הפרשה. אז שהגדול משלושת החזירים הקטנים יבוא הביתה עם הענק, ומחר הוא יהפוך לנקניקיות. עכשיו כבר לא יהיו תעלולים נוספים והעניין הוא סגור. רגע, רגע, הענק לא צריך להיחפז. עלולים להקדיח את התבשיל. אם הענק חפץ בנקניקיות, אולי החזיר יכול

הענק עצם את עיניו חזק כמה שרק יכול היה והתחיל לספור "אחת, שניים, שלוש, ארבע, חמש.." ובאותו הזמן החזיר הקטן רץ חזרה הביתה. בסוף הענק אמר "חמישים!!" ופתח את עיניו כי גמר לספור. אבל אז לא ראה יותר מאשר קודם, אלא פחות, כי את החזיר הקטן כבר לא היה אפשר לראות.

*

מספיק, ואם אכלת כבר את כל הנקניקיות ונקניקים
והפשטידות שיכולת לדחוס לעצמך, אז הגיע זמן שתצא
כבר, כי הנה בא בעל החווה עם שני עוזריו, והם רוצים
לראות מה קורה כאן."
ואמנם החוואי ואנשיו התקרבו כבר בריצה.
כשהענק שמע שהם באים השתכנע שהגיע זמן לחזור
הביתה, וניסה לצאת דרך אותו החלון שדרכו נכנס

לעזור לו. שם, בבית, ישנו מזווה מלא נקניקיות ודברי
אוכל טובים אחרים, יותר מאשר שני אנשים יכולים
לספור במשך יום. ויש שם חלון שהענק יוכל בדיוק
להידחף דרכו. הוא רק צריך להבטיח שרק יאכל כמה
שירצה, אבל לא ייקח אתו משם הביתה דבר.
ובכן הענק הבטיח שרק יאכל, אבל כמה שירצה, והם
הלכו ביחד.

הם הגיעו למחסן שבחווה ואמנם היה שם חלון של
המזווה והוא בדיוק בגודל שהענק יכול היה לזחול דרכו,
אבל אפילו כפתור אחד לא יותר.
כדאי היה לראות איך הענק נדחף שם פנימה למזווה
ואכל נקניקיות ופשטידות וכל מיני דברים אחרים.
מדי פעם החזיר הקטן קרא בקול רם "אכלת כבר
מספיק?"

"ש-ש-ש!" אמר הענק "אל תצעק כל כך חזק כי עלולים
לשמוע אותך ויבואו הנה לזמזם סביבנו כמו נחיל
דבורים."
"לא" קרא החזיר עוד יותר חזק "רק תגיד לי האם אכלת
מספיק?"

"כן, כן" אמר הענק "כמעט מספיק, רק תדבר בשקט."
"טוב" צעק החזיר הקטן בכל כוחו "אם אכלת כבר

למזווה. אבל הוא אכל כל כך הרבה מכל המטעמים שהיו שם, שבטנו התנפחה והוא נתקע בתוך החלון כמו פקק בצוואר בקבוק, ולא יכול היה לזוז לא קדימה ולא אחורה, וזה מצב ביש מאוד.

"אהא" אמר החוואי "באת לאכול את הנקניקים והפשטידות שלי, באת? אז כבר לא תבוא יותר."

וכך גם היה, כי כשהחוואי ואנשיו גמרו עם הענק, הוא לא חזר יותר ליער. לא היה מי שיחזור.

ומאז שלושת החזירים הקטנים הלכו ליער במשך כל חייהם, ולא היה איש שיכול להפריע להם לאכול בלוטים, כמה שרק רצו.